Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet, Store Saltsøstad den 7de Octbr. 1860.

(Fra „Deseret News.")

I have hørt Broder Hydes Vidnesbyrd; det er fuldt af Liv, Aand og Kraft. Han har talt Sandheds Ord — Herrens Ord.

Der er Hundreder og Tusinder af Ældster her, som vilde ønske at aflægge sit Vidnesbyrd om Sandheden. Vær trofaste og oprigtige for Herren, vær retskafne mod Enhver, elsk Barmhjertighed, sky ethvert Skin af Ondt og ær Eders Præstedomme, og I skulle nok faae Leilighed til baade at prædike, styre og lede de Ting, der henhøre til Guds Rige. Dette lover jeg Alle, som ere trofaste. De skulle erholde en Fylde af Riger, Throner, Fyrstendømmer, Magter, Herredømmer og Alt, hvad der tilhører Guddommen. Dette maa være tilfredsstillende for Enhver.

Ved det første Indtryk synes det ene Menneskes Vidnesbyrd at være ligesaa kraftigt som det andets; men naar Folk have Forstand til at bedømme og fatte de Principer, ved hvilke Verdnerne bleve skabte og fremdeles blive styrede, ville de indsee, at der er en stor Forskjel paa den Mand, der tager sig selv Myndighed, og den, som er beskikket af sin Herre til at udføre et Hverv. Antag, at nogle Individer uden Myndighed eller Creditiver skulde komme fra en fremmed Nation til vort Lands Hovedstad og foregive, at de ere Gesandter fra dette eller hiint Hof, hvad Notits vilde vor Regjering skjenke dem? Ingen officiel, endskjøndt de sandsynligviis vilde blive behandlede som Gentlemen, hvis de opførte sig ordentlig. Men naar en Gesandt fra det engelske eller et andet europæisk Hof kommer med sin Fuldmagt, Anbefalingsskrivelser, osv., ere de Forenede Staters Præsident, Congres og øvrige Embedsmænd strax villige til at modtage ham med de Æresbevisninger, hans Rang fordrer. Saaledes er det ogsaa med Guds Rige og dette Folk.

Vore Forfølgere have troet, at de kunne forfølge os med det samme Held, som Reformatorerne bleve forfulgte i Martin Luthers, John Wesleys og John Knoxs Dage; men heri tage de feil. Forlynd Verden og raab i hver Konges og Regents Øren, at de forfølge et Folk, hvis Gud engang vil straffe dem for ethvert

Onde, de have gjort mod dette Rige. Dette er Guds Rige; dette er Guds Folk, saavel som Alle, der annamme Sandheden og efterleve dens Grundsætninger. Hvad vor Herkomst angaaer, ere de øvrige Mennesker i Verden ligesaa meget Guds Børn som vi. Med Hensyn til vore Forældre, vor Organisation og det, der vedkommer vort Liv, ere vi oprindelig Alle een Faders Børn, enten vi ere Jøder eller Hedninger, Trælle eller Frie, Sorte eller Hvide, Fornemme eller Simple. Forskjellen opstaaer i den forskjellige Maade, hvorpaa vi bruge den frie Villie, som er os given. Tag Eder i Agt, al Verden, at I ikke røre Herrens Salvede; fornærm ikke det Folk, som har Midlerne til Frelse for hele Menneskeslægten. Vil Verden troe dette? Den kan, om den vil; men Størstedelen af Jordens Beboere vil forkaste Liv og Saliggjørelse, naar samme tilbydes dem, og naar Enden kommer, vil det være ligesom man sanker Druer efter at Vinhøsten er endt. Nogle Faa hist og her ville annamme Sandheden, og Herren vil gjøre Jorden øde paa Grund af dens Beboeres Ugudelighed.

Det er sandt, hvad Br. Hyde sagde, at det „enige Demokrati," som søgte at ødelægge dette Folk, sønderbrødes i den Stat, hvor Herren for otte og tyve Aar siden aabenbarede for Propheten Joseph, at Nationens Tilintetgjørelse skulde begynde. Men jeg vil ikke holde nogen politisk Tale og vil heller ikke have noget at bestille med vort Lands politiske Partier. De elske Synden og anse den som en heel Lækkerbidsken. Havde de Magt dertil, vilde de støde Jehovah fra Thronen; havde de Magt dertil, vilde de i denne Dag korsfæste enhver Hellig paa Jorden — de vilde ikke lade en Eneste blive tilbage, i hvis Aarer Præstedømmets Blod flyder. Ikkedestomindre ere de vore Brødre og Søstre, Been af vore Been, Kjød af vort Kjød — Alle nedstamme fra een Fader. Gud er vor Fader, Jesus Christus vor ældste Broder. Dersom Menneskene vilde forstaae dette ret og lytte til den advarende Røst og være forsigtige, vilde det være langt bedre for dem. Ville de gjøre dette? Nei, de forstaae ikke og ville ikke forstaae Tingene, som de ere. Alt hvad vi kunne gjøre er at advare dem, prædike det evige Livs Ord for dem og tilbyde dem det, som det blev tilbudt os. Hvis de annamme det, ere de salige; dersom de forkaste det, have de ogsaa Ret dertil. De have Ret til at benytte deres Evner og Kræfter som de behage, og kunne vælge og forkaste efter eget Valg. Men de ere sønderbrudte; jeg behøver ikke at prophetere det, thi det blev forudsagt for lang Tid siden. Den Nation, som har løftet Haand mod Guds Rige, har allerede stillet sig ad. Nør ved den, og den vil gaae i Stykker ved Berørelsen. Baandene, der sammenbinde dens forskjellige Dele, ere opløste, og de kunne ikke holdes sammen, men de ville blive sigtede som i et Sold. Gud har begyndt at gaae i Rette med denne Nation, og efter Tour vil han komme til hver Nation paa Jorden.

I Begyndelsen, da denne Jord blev beredt for Menneskets, begyndte Herren sit Værk paa den Deel af samme, som nu kaldes det amerikanske Continent og hvor Edens Have var beliggende. I Noe Dage — paa Syndfloden Tid — førte han Menneskene til en anden Deel af Kloden, og der oprettede han sit Rige efter at Jorden var bleven deelt. Annammede de hans Rige? Nei, de forkastede det. Senere kaldte han en Mand og viste ham alle Jordens Beboere og gav ham den Forjættelse, at hans Afkom skulde blive Guds Folk. Han talte med Abraham, Isaak og Jacob og deres Børn som sit Pagtes Folk. Jøderne forkastede Christus, der kom for at gjenløse Verden; de raabte: „Korsfæst

ham, korsfæst ham! Lad hans Blod komme over os og over vore Børn!" Gud har flyttet sit Rige fra Jerusalem til Zion igjen, og her vil han ende sin Gjerning. Retfærdighed vil fremmes og Ugudeligheden udryddes af Jorden. Agter jeg at prophetere Ondt? Nei, lad os prophetere Godt; men Guds Retfærdighed og Barmhjertighed maa have sin Gang. Lad enhver Ting komme paa sit rette Sted og faae Løn som forskyldt, baade det Gode og det Onde. Vi ville ikke forbande de Ugudelige, thi de ere allerede forbandede — Guds Vrede slummer ikke; deres Tilstand er beklagelig. De leve og blomstre og have nogle faa Dages Held, ligesom Propheternes Fjender fordum. De trives som et grønt Laurbærtræ i nogle Dage maaskee; men de skulle visne, tørres og beredes til at kastes i Ilden, medens Guds Rige vil staae, og dersom vi ikke ere trofaste, vil han kalde Andre i vort Sted.

Dette er Guds Rige, som er opreist for sidste Gang, og hvo, der strider mod det, strider mod Guds Søn og Faderen, som ham udsendte. Her er Præstedømmet — Visdommens og Magtens Nøgler, der oplukke Kundskabens Skatkammer. Disse Nøgler og denne Magt kjender Verden intet til. Det er forbausende for Verden, at Ting, som kjendes her — Ting, som Gud aabenbarer her — ofte paa samme Tid kjendes af forskjellige Dele af dette Rige blandt Nationerne. Mange synes det er forunderligt, at man kan bringe Efterretninger saa hurtigt ved Hjælp af den elektro-magnetiske Telegraph; men vor Communicationsmethode er fra Himmelen.

Vi kjende og forstaae Jordens Nationer, Kraften, hvorved de opholdes, deres Opkomst og Undergang — Kjendsgjerningerne ligge aflørede for os. Betragt hine mægtige Nationer, som engang existerede, hvilke nu ansees som om de aldrig havde været til. Saaledes vil det ogsaa gaae med de Nationer, som nu leve; de vilte gaae bort, andre opkomme i deres Sted og Gud vil regjere som Nationernes Konge, ligesom han nu er de Helliges Konge. De er en herlig Tanke, mine Sødskende, en Tanke, der burde beskjæftige ethvert Menneskes Sind paa hele denne Jord, at Gud skal regjere som Herrers Herre og Kongers Konge — at han skal komme til Jorden igjen. Hans Rige voxer, og hans Naade skjenkes hans Børn, saa de komme til Kundskab og Forstand.

Det er ikke behageligt for en Pottemager, naar han har faaet en Portion Leer malet og gjort skikket til at lave Kar deraf, at en af hans Læredrenge kaster grovt, umalet Leer i det fine; men lignelsesviis vi maae finde os deri. Naar vi have faaet Leret fiint og blødt, bliver en ubearbeidet Masse blandet i det, og det er vor Pligt at male og male, indtil det Hele bliver som det skal være. Jeg troer, Herren ønsker at berede alt det gode Leer, som findes paa Jorden, saa at han, naar han kommer, kan danne Æreskar deraf. Da kunne I, som have Olie i Eders Lamper, gaae Brudgommen imøde. Berede vi os dertil? Lad Enhver bestræbe sig for at blive blandt dem, der ved hans Komme lignes ved de kloge Jomfruer, thi vi kunne gaae ud paa Veiene og ved Gjerderne og finde nok af de daarlige. Lad os bestræbe os for at blive vise, at adlyde Guds Tjenere og hans Befalinger, og altid gjøre hans Villie, saa vi kunne være værdige til at indgaae til Bryllupsnadveren.

Lignelsen om de fem kloge og fem daarlige Jomfruer vil blive opfyldt, saavel som den Aabenbaring, der gaves ved Joseph om Nationernes Søndersplittelse. Jeg kunde ønske, at nogle af Verdens lærdeste Theologer vilde sige os, hvad der blev af de daarlige Jomfruer. Udspørg al Christenhedens Visdom og Kundskab og

see om den kan give Eder nogen Oplysning om disse daarlige Jomfruer. Jeg har ikke Tid nu til at omtale, hvor de gik hen; men jeg troer ikke de gik „til Bunden af den bundløse Afgrund." Er det ikke stjønt at tænke paa, at der er Riger, herlige Boliger og hyggelige Værelser beredte for alle Adams Sønner og Døttre, naar undtages Fortabelsens Børn? Alle faae ikke Deel i den første Opstandelse, og Mange ville maaskee heller ikke komme frem i den anden, men Alle skulle opstaae og — med Undtagelse af Fortabelsens Børn — arve Riger, af hvilke jeg formoder det ringeste er langt herligere end hvad John Wesley nogensinde saae i sine Syner. Alle Jordens Beboere skulle arve en eller anden Herlighed, undtagen Fortabelsens Børn eller Djævelens Engle. Men hvor skulle de opholde sig — hvad vil deres Skjebne være, førend de indkomme i et Herlighedsrige? De blive kastede i Fængsel og maae blive der, indtil de have betalt den sidste Hvid, hvorfor det er bedre at være velvillig mod din Modstander, medens Du er med ham paa Veien, som Jesus sagde. Efter at de have været i Fængslet og have betalt al deres Gjeld, da ville de maaskee arve et Liv, et Rige eller en Herlighed, som passer med deres Følelser, Ønsker og Handlinger, medens de vare paa Jorden.

Det Rige, som dette Folk er i, henhører til det celestiale Rige; det er et Rige, i hvilket vi kunne beredes til at indgaae til Faderen og Sønnen. Lad os derfor leve saaledes, at vi kunne arve denne Herlighed. Gud har lovet Eder, Jesus har lovet Eder, og det samme har baade Oldtidens og Nutidens Profeter og Apostler, at I skulle faae Alt, hvad I ønske Eder i Retfærdighed, som Belønning, dersom I leve for Erholdelsen af samme. Patriark Joseph Smith, Profeten Josephs Fader, sagde engang: „Dersom jeg ikke har udtalt Velsignelser nok paa Eders Hoved, og sagt nok i de Velsignelser, jeg har givet Eder, da sæt Eder ned og opskriv alt det Gode, I kunne tænke Eder, og alt det Gode, Eders Venner kunne tænke sig, og jeg vil undertegne det og love Eder Alt, dersom I blot ville leve for det." Men sæt nu, at en Person ikke vil leve for de forjættede Velsignelser, troe I da, han faaer dem? Nei. Derfor sige vi til de Ældste i Israel, vær trofaste, og I skulle see den Dag, da I ere i Besiddelse af al den Magt, I kunne bruge med Fordeel. Jeg kan kaldeaThomas B. Marsh, som er her i denne Forsamling, til Vidne herpaa. Han var engang Præsident for de tolv Apostlers Qvorum; men kort efter dette Qvorums Organisation følte Br. Marsh Grund til at klage. Jeg sagde til ham: „Br. Marsh, dersom vi blive trofaste, skulle vi opleve den Dag blandt dette Folk, da vi skulle have al den Magt, vi kunne benytte retteligen for Gud." Jeg kalder ham nu til Vidne, om jeg ikke allerede har seet den Dag. Betragt de øvrige af mine Brødre, og ere de ikke i Besiddelse af al den Magt, de have Brug for?

Br. Hyde talte om Guds Røst paa en vis Tid. Jeg kunde fortælle mange Omstændigheder ved hiin Tildragelse, hvilke han ikke tog Tid nok til at omtale. Vi vare i hans Huus, hvilket kun var ti eller tolv Fod i Qvadrat. Husene i Nabolavet rystede, eller om de ikke gjorde, troede idetmindste Folkene det, og de kom løbende og spurgte, om der ikke havde været et Jordskjælv. - Vi sagde dem, at Guds Røst havde talt til Jorden, og at de ikke behøvede at være bange; det var blot Guds Kraft. Denne saavel som andre Begivenheder have fundet Sted for at tilfredsstille de Hellige — Eder og Enhver, der tilhører Guds Kirke og Rige paa Jorden.

Da jeg traf Sidney Rigdon, østenfor

Templet i Nauvoo, vidste jeg det samme om Kirkens Organisation, som jeg veed nu, endskjøndt jeg ikke havde omtalt det til noget Menneske. Jeg aabenbarede det ikke til noget levende Væsen, førend Pionererne kom tilbage fra denne Dal til Vinterqvartererne. Br. Wilford Woodruff var den første, jeg nogensinde talte til derom. „Det er Net," sagde han, „jeg troer det og gjør mig store Forhaabninger derom, thi det er fra Herren: Kirken maa organiseres." Det gik derpaa fra den Ene til den Anden; men det var intet Nyt for mig, thi jeg forstod det dengang, som jeg forstaaer det nu.

Guds Handlemaade er ikke som Menneskenes; hans Viisdom og Magt er større end deres. Vær Eders Kald tro, og ær det; thi Riget og dets Storhed under al Himmelen er vort. Aaget er afkastet, Lænkerne brudte, Herren den Almægtige vil haandhæve sine Rettigheder, og hans Villie vil blive udført af de Hellige paa dette Zions Land for at luttre og rense det. De, som forvente at annamme Zions Velsignelser, ville aldrig faae dem, men derimod Zions Domme, medmindre deres Hjerter ere saa rene som Englenes. Det Individ, der handler efter bedste Evne, ligesom Englene gjøre, maa være reent og helligt af Hjertet, maa ikke nære nogen ond Lyst eller Attraa i sit dødelige Legeme, men maa helliges ved Guds Sandhed fra Himmelen. Hvad troe I, Brødre: Vil nogen af Eder annamme Velsignelser paa andre Vilkaar? Nei, ikke Een.

Der er Mange, som sige sig at have Tro, hvilke ikke ville indsamles, men vente paa den Tid, da Zion skal blive forløst. George W. Harris, hvem mange af Eder kjende, vilde blive i Kanesville, indtil vi komme tilbage; men Br. George A. Smith sagde ham, at den nærmeste Vei til Zions Midtpunkt for ham vilde være gjennem Store Saltsøstad. Harris er gaaet ind i Aandeverdenen, og hvor hans Opholdssted vil være, veed jeg ikke og bryder mig heller ikke derom, endskjøndt jeg er overbeviist om, at Br. Smith havde Ret.

Hvor er Zions Midtpunkt eller Centrumstav? I Independence i Jackson County, Missouri. Om jeg skulde prøve paa at hindre Eder i at drage derhen, kunde jeg det ikke. Kunne de Ugudelige forhindre det? Nei, og ikke engang Helvedes Hærstarer. Zion vil blive forløst og opbygget til de Helliges Fryd. Dette er Zions Land, og hvilke udgjøre Zion? De Rene af Hjertet — de have Zion i deres Indre. Rens og helliggjør Eder for Herren og hav hans Zion inden i Eder, da vil Eders Glæde bestandig voxe, beed uden Afladelse og tak Herren for Alt. Det er et vanskeligt Arbeide at efterleve denne Religion, naar man ikke er i Besiddelse af sammes Aand. Det vilde sønderrive Ens Følelser, fylde ham med Sorg og Lidelse og gjøre ham ulykkelig. Det letteste Liv et dødeligt Væsen kan føre, er at vandre i Herrens Lys og have Samfund med hans Søn Jesum Christum. Dette veed jeg af egen Erfaring. Ved at føre et saadant Liv har man intet Mørke, ingen Sorg, ingen Bedrøvelse. Guds Aand har bevaret min Ungdoms Kraft, og jeg er ligesaa rørig som en Dreng.

Hvorledes er det med Eder, som ikke have Aanden af Eders Religion? Det er et haardt Liv for Eder, og I gjorde bedre i fra denne Dag af at vandre saaledes, at Herren kunde staae Eder bi; da ville I blive talte blandt de Vise. Lad os Alle vandre saaledes, at vi kunne have Olie i vore Lamper og vore Væger klippede, at vi kunne indgaae med Brudgommen til Bryllups-Nadveren. Jeg kunde have Lyst til at fortælle Eder Meningen af dette Skriftsted, men jeg har ikke Tid nu.

Den meest uvidende af vore Ældster

kan, naar han har Guds Aand og Kraft i sig, trække den snueste Hedningepræst til Vands og dukke ham under, om han har Lyst, og indvikle ham i hans egne, falske Bibelfortolkninger. Paa vor Tilbagereise fra England blev Br. Heber C. Kimball omringet af endeel Baptistpræster, der havde overværet en Conference. Han maalbandt dem Alle med det Nye Testamente. Br. George A. Smith sad ved Siden af dem og slog op i en Lommebibel efter Br. Kimballs Anviisning. Verdens Præster ere aldeles ikke saa hjemme i Bibelen, som de gjerne ville give sig Mine af. Siig dem f. Ex., at der er 51 Capitler i 1ste Mosebog, og kun meget faa af dem vilde svare, at der kun findes 50. Med Hensyn til den sande Theologi har der aldrig levet et mere uvidende Folk paa Jorden, end de saakaldte Christne.

Søstende, lev efter Eders Religion, saa skal Helbred og Sundhed vorde Eder tildeel, og naar I blive saa gamle som jeg, skal Eders Haar være ligesaa blondt som mit. Hvis jeg lever til den 1ste Juni, bliver jeg tredsindstyve Aar, endskjondt jeg hverken seer saa gammel ud eller føler, som om jeg har naaet den Alder. Hvad holder mig i saa god Stand? Aanden af min Religion — Guds Kraft, der er i og omkring mig. Jeg elsker den; den er af større Værd for mig end Mad og Drikke — end mit jordiske Liv. Mange sige, de ville nedlægge deres Liv for deres Religion, men ville ikke leve efter den een Dag. Lev efter Eders Religion, og nær intet andet Onske end at opbygge Guds Rige paa Jorden. Guds Kjærlighed hviler over dette Folk, og hvad er Virkningen? Folk i fremmede Lande have for Evangeliets Skyld, for Jesu Christi og Guds Riges Skyld forladt Fædre, Modre, Ægtefæller, Børn og alle andre Slægtninge, de havde der, og ere komne til dette fjerne Sted. Evangeliet vil tage to af en Stad og engang imellem een af en Familie — det tager En hist, en Anden her. Fader, Moder, Brødre og Søstre betyde ikke mere for mig end enhver anden Person, medmindre de annamme Evangeliet. Her i dette Rige har jeg mine Fædre, Modre, Brødre og Søstre, og udenfor det har jeg ingen, hverken paa Jorden eller i Evigheden. I dette Rige ere mine Bekjendte, Slægtninge og Venner, min Sjæl, mine Onsker, mit Alt.

Jeg vil udvikle dette lidt tydeligere for deres Skyld, der ikke ere gifte. Dersom alle Qvinders Skjønhed var bleven overført paa een, efter at jeg var bleven dobt til denne Kirke, vilde hun ikke have været smuk i mine Øine, dersom hun stod udenfor dette Rige; men den, hvis Hjerte er opladt for Annammelsen af Evangeliet, er i Sandhed elskværdig og smuk. Hvorledes er det med Eder, Søstre? Gjør I Forskjel paa en Mand i Guds Rige og en Mand i Verden? Det er noget af det Besynderligste i mit Liv at tænke paa, at en Mand eller Qvinde kan elske et Væsen, som ikke vil annamme Himmelens Sandhed. Den Kjærlighed, som dette Evangelium fremkalder, er langt større end en Qvindes Kjærlighed — det er Guds Kjærlighed, Evighedens Kjærlighed.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 121.)

Israels Indsamling i de sidste Dage.

Bibelen. Es. 2, 2. 3. „Og det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Hedninger skulle lobe dertil. Og mange Folk skulle gaae og sige: Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem."

Es. 5, 26. „Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme langt fra, og hvisle efter dem fra Jordens Ender; og see, de skulle komme hasteligen og let."

Es. 11, 10-12. „Og paa den samme Dag skal Isai' Rod staae som Banner for Folket, efter den skulle Hedningerne sporge; og hans Nolighed skal være herlig. Thi det skal skee paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers, af Assyrien, og af Ægypten, og af Pathos, og af Morland, og af Elam, og af Sinear, og af Hamath og af Øerne i Havet. Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, og samle Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra de fire Jordens Hjørner." (See hele Capitlet.)

Jer. 31, 8. 9. „See, jeg fører dem fra Nordenland og vil samle dem fra Jordens Sider, og blandt dem skal være Blinde og Halte, Frugtsommelige og dem, som føde, tillige; de skulle komme hid tilbage, en saare stór Forsamling. Og de skulle komme med Graad, og med megen Naade vil jeg fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vei, de skulle ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader, og Ephraim er min førstefødte Søn."

Ez. 20, 34. 35. „Og jeg vil udføre Eder fra Folkene og samle Eder af Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder til Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med Eder Ansigt til Ansigt."

Ps. 50, 5. „Samler mig mine Hellige, som gjøre min Pagt med Offer."

Ps. 102, 23. „Naar Folkene samles tilsammen, og Rigerne til at tjene Herren."

Es. 49, 12. 22. „See, disse skulle komme langtfra." „Jeg vil opløfte min Haand for Hedningerne, og opløfte min Haand for Folkene." 60, 4. „Opløft dine Øine trindt omkring og see, alle disse have forsamlet sig, de kom til Dig (Zion); de skulle komme langt fra, og dine Døtre opfostres ved Siden." (See hele Capitlet.) 61, 4. „De skulle opbygge de gamle øde Stæder, og opreise de forrige Ødelæggelser."

„Jer. 16, 14-17. Herren vil føre Israel tilbage fra alle Landene, hvor han har drevet dem hen, og vil bringe dem til deres eget Land. 30, 3. „Jeg vil føre dem tilbage til det Land, jeg gav deres Fædre, og de skulle eie det." 33, 10. 11. Glædes og Fryds Røst skal atter høres i Jerusalem.

Ez. 34, 25. „Jeg vil gjøre en Fredspagt med dem." 36, 24. og 37, 21. „Jeg

vil tage Eder fra Hedningerne og samle Eder af Landene og lade Eder komme til Eders Land igjen." 37, 27. „Jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk."

Joel 3, 7. „Da vil jeg samle alle Hedningerne og føre dem ned til Josaphats Dal, og der vil jeg holde Dom over dem."

Amos 9, 14. 15. „Jeg vil omvende mit Folks Israels Fangsel, og de skulle opbygge de ødelagte Steder og boe der, — — — og de skulle ikke ydermere oprykkes af deres Land, som jeg haver givet dem, sagde Herren din Gud."

Micha 2, 12. „Jeg vil samle det Overblevne af Israel." 4, 1. Herrens Huus skal bygges paa Bjergenes Top..

Zeph. 3. 18. „Jeg haver sanket de Bedrøvede, som vare af Dig (Zion)." 20 V. „Paa den samme Tid vil jeg lade Eder komme, ja, paa den Tid, jeg sanker Eder; thi jeg vil sætte Eder til et herligt Navn og til en Lov iblandt alle Folk paa Jorden."

Nah. 18, 4. „Gaaer bort fra hende (Babylon), I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager."

Mormons Bog. 1 Nephi 3, 7. (Side 17.) „Det maatte nødvendigviis skee, at vi skulde føres til det forjættede Land til Herrens Ords Opfyldelse: at vi skulde blive adspredte over hele Jorden. Og efter at Israels Huus var bleven adspredt, skulde de blive samlede tilsammen igjen; ja efter at Hedningerne havde annammet Evangeliets Fylde, skulde de naturlige Qviste af Olietræet, eller de Overblevne af Israels Huus, blive indpodede, eller komme til Kundskab om den sande Messias, deres Herre og Forløser."

2 Nephi 1, 1. (Side 52.) „Men uagtet vore Gjenvordigheder have vi faaet et Forjættelsens Land, et Land, som er udvalgt fremfor alle andre Lande; et Land, som den Herre Gud har lovet mig skulde være til min Sæds Arv og Eie. Ja, Herren har givet dette Land til mig og til mine Børn for evigt, samt alle dem, som skulle blive førte ud af andre Lande ved Herrens Haand. Og jeg, Lehi, spaaer efter hvad Aanden giver mig, som er i mig, at der skal Ingen komme ind i dette Land, uden det skeer ved Herrens Haand. Hvorfor dette Land er helligt for den, som han vil hente. Og om saa skeer, at de tjene ham efter Budene, som han har givet, saa skal det være for dem et Friheds Land, og de skulle aldrig blive bragte i Trældom; om saa skeer, vil det være for deres Synd; thi om Synden bliver overflødig, skal Landet vorde forbandet for deres Skyld; men for de Retfærdige skal det være velsignet til evig Tid. Og see, det er Visdom, at andre Folk skulde blive holdte uvidende om dette Land endnu; thi mange Folkeslag vilde overløbe Landet, saa at der ikke vilde blive Plads til Arv. Hvorfor jeg, Lehi, har faaet et Løfte, at for saavidt disse, hvem Herren skal bringe ud af Jerusalems Land, holde hans Bud, skal det gaae dem vel i dette Land; og de skulle blive holdte fra alle andre Folk, at de maae besidde dette Land for dem selv."

2 Nephi 10, 4. (Side 94.) „Thi Herren skal forbarme sig over Jacob og endnu udvælge Israel, og lade dem hvile i deres eget Land; og de Fremmede skulle føie sig til dem, og de skulle holde sig til Jacobs Huus. Og Folk skulle antage dem, og føre dem til deres Sted; ja, langt borte fra, indtil Jordens Ender; og de skulle komme tilbage til deres forjættede Lande."

1 Nephi 5, 48. (Side 44.) „Da vil han (Herren) ihukomme de Pagter, som han gjorde med deres Fædre." 6, 7. (Side 47.) „De skulle komme langt borte

fra." 7, 4. (Side 51.) „Den Israels Hellige skal regjere som Eneherre med Magt og Kraft og stor Herlighed; og han samler sine Børn fra Jordens fire Hjørner." 2 Nephi 5, 4. (Side 67.) Jøderne „skulle blive samlede tilsammen igjen til deres Eiendomsland." 12, 10. (Side 109.) „Og det skal ske, at mit Folk, som er af Israels Huus, skal blive samlet hjem til deres eget Land." Nephi 9, 8. (Side 480.) „Da skulle de Levninger, der ere adspredte over hele Jorden, indsamles fra Østen og fra Vesten, fra Syden og fra Norden, og de skulle blive bragte til Kundskab om Herren deres Gud, som har forløst dem." Ether 6, 1. (Side 547.) Det nye Jerusalem skal bygges paa Amerikas Fastland.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Vi have i dette Nr. optaget en Proclamation af de Forenede Staters Præsident, i hvilken han fastsætter den 4de Januar som Faste-, Bede- og Ydmygelsesdag for hele Nationen, for at Herren maa bevare Unionen og afvende de Ulykker, der hænge over Landet. Vi haabe, den vil blive læst med Interesse, og at de, der læse den, for endeel ville kunne see den Angst, hvoraf Præsidenten for hiin store Nation er betagen. Den indskrænker sig ikke blot til ham, men ethvert Medlem af hans Cabinet og Enhver, der indtager ansvarsfulde Pladser i Regjeringen, nærer den samme Frygt, og endelig, den er næsten almindelig udbredt over hele Nationen. Den har grebet ind i de forskjellige Forretningsgrene og foraarsaget en Aftagen i al Trafik, hvorved Tusinder af strøbsomme, driftige Arbeidere ere blevne kastede ud af deres Emploi og næsten udsatte for at sulte ihjel. Udsigten er saa truende, at selv den Ligegyldigste maa skjælve og det modigste Hjerte fyldes med mørke Anelser. De talrige Secter og Partier, med deres Tusinder af Præster i Spidsen, ere i Fortvivlelse. Bevarelsen af Unionen er for Øieblikket Gjenstand for alle deres Bestræbelser; men uagtet deres brændende Bønner opstige mod Himmelen fra enhver Prædikestol, vedblive dog de indre politiske Krampetrækninger. Leiesvendenes Raab om Naade er og vil være ligesaa forgjeves som de 450 Baals Præster. „Herren vil lee ad deres Ulykker og spotte over deres Frygt." Erkjendelsen af deres personlige og nationale Synder, Utaknemmelighed, Forbrydelser og Daarskaber er for overfladisk til at kunne have den forønskede Virkning. Der udfordres en Ydmyghed som Ninives Indbyggeres fordum; de maae omvende sig i Sæk og Aske, give Guds Hellige Opreisning, hvilke de have forfulgt, røvet og plyndret nasladeligt. Propheternes og de Helliges Blod er flydt for deres Skyld og raaber fra Jorden som et Vidnesbyrd mod dem. De Hellige have Gang efter Gang anseet Nationens Styrere om Fyldestgjørelse, men forgjeves. Deres Petitioner ere blevne behandlede med tans Foragt eller med Haan. Hiin Nation fortjener en alvorlig Tugtelse, hvilken tilvisse ikke vil udeblive. Den forurolignende Tilstand og skrækkelige Nød, som herster over hele Landet, er kun en Forsmag paa de Ulykker, der skulle ramme dets Indbyggere. De ville blive hjemsøgte

med Hunger, med Sygdom, med Ild og Sværd. Stat vil reise sig mod Stat, County mod County, og den Tid vil komme, da den, som ikke vil gribe til Vaaben mod sin Næste, maa flye til Zion og søge Ly der. Hiin Nations Regenter have været døve for Herrens Røst til dem ved hans Tjenere, hvorfor han vil besøge dem med sin Vrede. Deres Storhed og Herlighed, som de have gjort sig saameget til af, vil forsvinde ved Berørelsen af den Almægtiges Finger ligesom Duggen for den opgaaende Sol. Deres Vises Viisdom vil forgaae og deres Forstandiges Forstand skjule sig. Ingen af dem vil blive skikket til at regjere Nationen, hvor Had og Forbittrelse er saa almindelig udbredt og har slaaet saa dybe Rødder. Den Uenighedsaand, der nu hersker, vil tiltage mere og mere. Sikkerheden for Liv og Eiendom er utilstrækkelig. Snigmorderen kan myrde ved høilys Dag, rove sin Næstes Besiddelser efter eget Behag og derpaa reise uantastet hvorhen han vil. I deres store Byer er næsten Ingens Liv sikkert, især om man ved Nattetid vover sig ud ubevæbnet. Tilstanden i hiin Nation er for Tiden saa forurolig ende, at man ikke kan undres over at Folket er i Fortvivlelse.

Det, som nu forestaaer dem, er Frugten af deres egne Handlinger. Advarslen har længe lydt for dem ved Guds Profeter og er bleven gjentaget mangfoldige Gange for dem af de Ældste i Israel, men desuagtet give de ikke Agt derpaa. Herren vil nu gaae i Rette med dem paa samme Maade, som han i gamle Dage pleiede at gjøre med de Nationer, der forkastede Guds Raad og forfulgte hans Udsendinge. Disse Ting ere aldeles ikke overraskende for de Hellige og den Almægtiges Tjenere i Zion, thi de ere blevne forudsagte for otte og tyve Aar siden ved Profeten Joseph, og de Hellige have forventet denne Propheties bogstavelige Opfyldelse. De vide, at Gud har talt fra Himmelen og grundfæstet sit Rige paa Jorden, og denne Vished har opholdt dem i alle de Trængsler, de have maattet gjennemgaae. I al deres Modgang have de formedelst Guds Naade følt sig lykkelige og været glade i Aanden, thi den Forjættelse var dem givet, at „efter megen Trængsel kommer Velsignelsen."

Zions Forløsning er sikker, og Herren vil iværksætte den i sin egen Tid og paa sin egen Maade, og ingen Magt kan forhindre det. De Hellige, som ere adspredte blandt Nationerne, ville blive hjemsamlede til Zion og nyde af dens Velsignelser. Oplofter derfor Eders Hoved, Sodskende, og fryder Eder i Herren; lever efter Eders Religion og vandrer i Evangeliets Lys, saa at Guds Aand kan være hos Eder og bestandigen fylde Eder med Trost, Haab og Glæde.

Præsident James Buchanans Opfordring

til de Forenede Staters Befolkning at afholde en Faste-, Bede- og Ydmygelsesdag.

(Fra the New York Herald.)

Talrige Ansøgninger ere blevne indsendte til mig af fromme og fædrelandskjærlige Medborgere om at fastsætte en Dag til Ydmygelse, Faste og Bøn for

hele Unionen paa Grund af den forurolige-nde og farefulde Tilstand, hvori vort Land for Tiden svæver. For at opfylde deres Ønske, saavelsom af egen Pligtfølelse, fastsætter jeg

Fredagen den 4de Januar 1861

i dette Øiemed, og anbefaler Landets Indbyggere at samles paa denne Dag overeensstemmende med deres forskjellige Gudsdyrkelsesmaader at holde den som en høitidelig Fastedag.

Unionen trues for Øieblikket af en forfærdelig og overhængende Fare — en panisk Skræk og Nød af en frygtelig Charakteer herster over hele Landet; Arbeidsklassen er uden Bestjæftigelse og følgelig berøvet Midlerne til at tjene sit Brød — i Sandhed, Haabet synes at være flygtet fra Menneskenes Hjerter. Alle Samfundsklasser ere i Forvirring og Fortvivlelse, og de viseste Raad af vore bedste og ædleste Mænd blive aldeles ringeagtede.

Til hvem skulle vi tye i denne Ulykkens og Farens Stund uden til Gud vor Fader? Hans almægtige Arm alene kan frelse os fra de forfærdelige Følger af vore egne Overtrædelser og Daarskaber — vor egen Utaknemmelighed og Brøde mod ham.

Lader os derfor med dyb Anger og bodfærdig Bedrøvelse i Forening ydmyge os for den Allerhøieste ved at bekjende vore individuelle og nationale Synder og ved at anerkjende, at vor Straf er retfærdig. Lader os bønfalde ham om at udrydde af vore Hjerter den falske Stolthed, der vil tvinge os til at følge en forkeert Vei for Consequentsens Skyld, hellere end at underkaste sig de uforudseete Omstændigheder, der nu omgive os. Lader os med dyb Ærefrygt anraabe h a m om at gjenoprette det Venskab og den gode Forstaaelse, som i tidligere Dage herskede mellem de forskjellige Staters Befolkning, og fremfor Alt at frie os fra en Borgerkrigs Rædsler. Lad vore brændende Bønner opstige for hans Throne, at han ikke maa forlade os i denne Nødens Stund, men ihukomme os ligesom han tilforn ihukom vore Fædre i Revolutionens mørkeste Dage, og bevare vor Constitution og Union — deres Hænders Gjerning — for endnu ufødte Slægter. Et almægtigt Forsyn kan lede de stedfindende Onder til varigt Godt. Han kan faae Menneskets Vrede til at prise sig, og det Tiloversblevne af Vreden kan han dæmpe.

Jeg opfordrer herved ethvert Individ, i hvilken Livsstilling det end monne være, til at føle et personligt Ansvar for Gud og sit Fædreland at høitideligholde denne Dag og at gjøre Alt, hvad det formaaer, for at fjerne den truende Fare.

James Buchanan.

Washington den 14de December 1860.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1838. (Fortsat fra Side 110.)

Men der er endnu en Betingelse, I have at efterkomme, og det er, at I strax forlade Staten, og hvadsomhelst Eders Følelser maatte være med Hensyn hertil

og hvor uskyldige I end ere, vedkommer det ikke mig. General Lucas, der har den samme Myndighed som jeg, har sluttet denne Traktat med Eder, jeg billiger den, jeg vilde have gjort ligesaa, om jeg havde været her, og jeg vil derfor see den opfyldt. Denne Stats gode Navn og Rygte har lidt et næsten uopretteligt Skaar ved Eders Charakteer og Opførsel og ved den Indskydelse, I have udbredt, og vi anse det som en Retfærdighedshandling at hæve Statens Navn til det Ny, det tidligere havde blandt Staterne, ved ethvert lovligt Middel.

Gouverneurens Ordre til mig lød paa, at I skulde udryddes og ikke tillades at blive i Staten, og vare ikke Eders Ledere blevne udleverede og de indgaaede Forpligtelser opfyldte, havde I og Eders Familier nu været udryddede og Eders Huse lagt i Aske.

Der er lagt uindskrænket Fuldmagt i min Haand, og jeg skal benytte den til Eders Vel en Tid. Denne Gunst have I ene og alene min Mildhed at takke for. Jeg siger ikke I skulle forlade dette Sted strax, men I maae ei tænke paa at blive her til Sommeren eller at berede for en ny Udsæd, thi i det Øieblik I gjøre dette, ville Statens Beboere komme over Eder. Dersom jeg skulde blive sendt hid igjen, i Tilfælde af at indgaaede Forpligtelser ikke blive opfyldte, da troer ikke, at jeg vil handle som jeg har gjort; I maae ikke vente Barmhjertighed, men Udryddelse, thi jeg er fast bestemt paa at gjennemføre Gouverneurens Ordre. Hvad Eders Ledere angaaer, da tænker ikke — da indbilder Eder ikke et Øieblik — da smigrer Eder ikke med det Haab, at de blive løsladte, eller at I atter skulle faae deres Ansigt at see, thi deres Skjebne er unddgaaelig, deres Terning er kastet, deres Dom er beseglet!

Det gjør mig ondt, mine Herrer, at see saa mange tilsyneladende fornuftige Mænd i den Stilling, hvori I befinde Eder. Ak! om jeg kunde formaae den store Aand, den ukjendte Gud, til at hvile paa Eder og oplyse Eder tilstrækkeligt til at sønderbryde Overtroens Lænker og udfrie Eder af Fanatismens Baand, hvormed I ere bundne, saa at I ikke længere skulde tilbede et Menneske.

Jeg vil raade Eder til at adspredes og aldrig mere at organisere Eder med Bistopper, Præsidenter, osv., for ikke at vække Folkets Mistro mod Eder og udsætte Eder for lignende Ulykker som dem, I nu ere hjemsøgte til.

I have altid været Ophavsmændene — I have bragt Eder selv i disse sørgelige Omstændigheder ved Eders Misfornøielse og ved ikke at lade Eder regjere, og jeg raader Eder derfor til at blive som andre Borgere, at I ikke ved en Gjentagelse af disse Begivenheder styrte Eder i uopreiselig Ruin."

Gouverneuren skrev til General Clark som følger:

„Det bliver ogsaa nødvendigt, at De holder Krigsret i Davies County og arresterer de Mormoner, som have været Deeltagere i de sidste Optøier mod nævnte Countys Beboere. Min Befaling til Dem er derfor, at De om muligt faaer denne Sag fuldkommen ordnet før De eksploser Deres Tropper. Dersom Mormonerne godvilligt ville forlade Staten, er det naturligviis raadeligst for Dem at hjælpe dem dermed paa bedste Maade. Men Lederne af Oproret bør paa ingen Maade tillades at gaae frie for den Straf, de have fortjent."

Fangerne i Far West bleve under streng Bevogtning førte ad Richmond til.

Onsdagen den 7de. Følgende Ordre blev udstedt af General Clark i Far West:

„Brigadegeneral Robert Wilson maa i Formiddag marschere med sin Brigade til Adam-ondi-Ahman i Davies County, og tage de derværende Fanger under sin Beskyttelse og bestræbe sig for at udfinde dem, der have forbrudt sig, og, naar dette er skeet, sætte dem i god Forvaring, samt naar han bliver forsynet at bringe dem til Keytesville, efter at Authoriteterne have erkjendt dem for at være de Skyldige."

Torsdagen den 8de. Der var en svær Sneestorm igaar og idag. General Wilson ankom til Adam-ondi-Ahman; han satte Vagt rundt om Byen, saa at Ingen kunde gaae hverken ud eller ind uden Tilladelse. Hele Byens mandlige Befolkning toges under Bevogtning og bragtes i Forhør under Adam Blacks Præsidium. Denne Adam Black hører til Pøbelen og har været en af dens Ledere lige siden Pøbelforfølgelserne i Davies County begyndte. Advocaten tilhørte General Clarks Armee.

Kort efter vor Ankomst til Jackson County kom Oberst Stirling Price af General Clarks Armee med Ordre fra Clark, der var Overstecommanderende for Expeditionen, til strax at sende os til Richmond. Følgelig begave vi os paa Veien Torsdag Morgen under kun tre Mands Bevogtning, hvilke havde været meget vanskelige at erholde, da man havde arbeidet hele den foregaaende Dag for at faae dem. Mellem Independence og Roys Fargested ved Missisippi Floden drak de sig alle fulde, og vi kunde med Lethed have taget deres Heste og Vaaben fra dem.

Det var silde om Eftermiddagen, næsten ved Solnedgang. Vi reiste omtrent en halv Miil efter at have passeret Floden og leirede os for Natten.

Fredagen d n 9de. I Morges mødte vi et Antal Mænd, af hvilke Nogle vare bevæbnede. Deres Trusler og vilde Udseende vare af den Beskaffenhed, at vi nærede Frygt for at reise videre uden en forøget Vagt, hvorfor vi sendte Bud til Richmond efter samme.

Vi brede op for Vagten kom, men vi havde ikke reist langt, for vi mødte Oberst Price med en Vagt paa 74 Mand og bleve af dem førte til Richmond og indqvarterede i et tomt Huus, der bevogtedes rundt omkring.

I Løbet af Dagen kom General Clark ind til os, og vi bleve forestillede for ham. Vi spurgte ham om Grunden, hvorfor vi vare blevne revne fra vort Hjem, og hvad vi vare anklagede for. Han sagde, at han for Øieblikket ikke var istand til at besvare dette, men skulde om ikke længe give os Oplysning desangaaende. Efter en kort Samtale trak han sig tilbage.

Lidt efter at han havde forladt os, kom Oberst Price ind med to Lænker i Haanden og flere Hængelaase. De to Lænker foiede han sammen. Han havde ti bevæbnede Mænd med sig, hvilke saa længe disse Forberedelser skete stode med Tommelfingeren paa Hanen af deres Bøsser. Han lod først Vinduerne tilspigre, hvorefter han befalede en Mand ved Navn John Fulkerson, som han havde med sig, at lænke os, syv i Tallet, sammen med Lænkerne og Hængelaasene. Derefter ransagede han os for at see om vi havde nogle Vaaben hos os; men han fandt ikke Andet end vore Lommeknive, hvilke han toge fra os.

(Fortsættes.)

Blandinger.

En storartet Menneskeoffring. Breve fra Lagos af 10de November f. A. melde, at Kongen af Dahomeh i det vestlige Afrika endnu dengang vedblev at offre sine Undersaatter i Masse. Antallet af de Dræbte beløb sig omtrent til 1,700, og en lignende Skjebne ventede endnu en stor Mængde Mennesker, da Kongen ikke troede at have vist tilstrækkelig Ærbødighed imod sin Faders Minde, hvis han ikke gav ham et Følge paa 2,500 Personer med i Graven. Kongen af Dahomeh havde endogsaa holdt ti europæiske Handelsmænd tilbage i sin Hovedstad Abomey, for at lade dem være Vidne til Blodbadet.

Tyrkiet træffer, hedder det under 13de Januar fra Wien, omfattende militaire Forberedelser for at være rustet mod alle paakommende Tilfælde. Ved Donau opstilles der en Armee paa 50,000 Mand, som Omer Pascha, der er kaldt tilbage fra sin Landflygtighed, har faaet Commandoen over. Disse Rustninger ere paa den ene Side rettede imod Donaufyrstendømmerne og paa den anden Side mod Rusland, hvis militaire Opstillinger i Bessarabien indgyde Sultanen alvorlige Bekymringer.

Franz den Anden har taget imod Vaabenstilstandstilbudet og endeel af den franske Flaade har allerede den 14de forladt Fæstningen Gaeta, som i længere Tid er bleven belejret af Sardinierne. Fjendtlighederne skulde paa begge Sider standse indtil den 19de Januar. Modstanderne turde indtil denne Tid blot udbedre Beskadigelserne. Bombardementet af 8de har virket; Belejrerne gjorde 7,000 Skud, Neapolitanerne 2,000; mange Huse i Fæstningen true med at styrte ind, dog bleve kun 20 Mand af Besætningen dræbte.

Bladet Epoca siger, at den spanske Regjering snart vil have 150,000 Mand færdige til activ Tjeneste, og Marineministeriet har kundgjort, at der skal indføres riflede Kanoner i Marinen.

Om Oversvømmelserne i Spanien, som vi i forrige Nr. løselig omtalte, læses i et Brev fra Madrid følgende: „Vi have havt en meget sørgelig Nytaarsdag paa Grund af Oversvømmelserne. Landet har maaskee aldrig lidt saa stærkt som nu af denne frygtelige Hjemsøgelse. Fra Norden og Syden, fra begge Castilliers rige Kornsletter, fra Navarras og Arragoniens skjønne Dale og fra Andalusiens frugtbare Marker lyde Fortvivlelsens Raab. Floderne Ebro, Douro, Guerra og Pisuenga traadte saa hurtigt og voldsomt ud over deres Bredder, at Sletterne, som de gjennemløbe, vare bedækkede med Vand, forinden Befolkningen havde Tid til at tage de fornødne Forholdsregler, og der anrettedes ikke blot frygtelige Ulykker paa Markerne, men hele Landsbyer bleve bortskyllede."

Om Oversvømmelserne i Holland skrives fra Amsterdam under 9de Januar: „Hollands store Fjende, Vandet, har atter vist sin Styrke og nedbrudt de Dæmninger, der beskyttede Huse og Jorder mod dets Ødelæggelser. De uhyre Masser Snee, der nylig ere faldne, have bragt Floderne til at svulme i en frygtelig Grad, og Strømme, som i deres Løb standsedes af de store Ismasser, der havde dannet sig forskjellige Steder i de store Floder, sprængte deres kunstige Skranker og bortrev i deres ødelæggende Flugt Huse, Træer og Qvæg. De ulykkelige Beboere af de oversvømmede

Districter, der blottede for Alt ere forjagne fra deres Hjem i denne ublide Aarstid, befinde sig i ubeskrivelig Elendighed. Fra alle Sider af Landet indstrømme Bidrag til de Stakler, der lide under denne Ulykke, der desværre tiltager i alle Retninger."

Hamborg den 12te Januar. Den preussiske Fregat „Thetis" med 300 Mands Besætning skal være gaaet under paa Touren fra Japan til Shanghae.

Det engelske Orlogsskib „Camilla" maa, som Army and Navy Gazette meddeler, efter Beretninger fra forskjellige Sider, ansees for at være totalt forliist. „Camilla" var et Seilskib paa 16 Kanoner, ført af Capt. Georg Colville, og forlod Devonport den 25de August 1856 for at seile til Ostindien. Det havde en Besætning af 130 Mand.

Amerika. Vi meldte i forrige Nr., at Sydcarolina var udtraadt af Unionen, og vi ville her give et Udtog af dens Beslutning: „En Beslutning at opløse Forbindelsen mellem Staten Sydcarolina og andre Stater, forenede med den ifølge Constitutionen for de Forenede Stater i Amerika: — Vi, Sydcarolinas Indbyggere, forsamlede i et Convent, erklære og bestemme, at det Decret, som vedtoges af os i Conventet den 23de Mai i Herrens Aar 1788, hvorved Constitutionen or de Forenede Stater i Amerika erklæredes for gjeldende, samt at alle Acter og Parter af Acter, udstedte af denne Stats lovgivende Forsamling, hvorved Tillæg til nævnte Constitution vedtoges, herved ophæves, og at Forbundet, som nu bestaaer mellem Sydcarolina og andre Stater under Navn af Amerikas forenede Stater, herved er opløst." — Den 22de Decbr. vedtoges i Sydcarolinas lovgivende Forsamling, at der skulde gjøres Foranstaltninger for Troppernes Proviantering og Befordring, samt til Anlæggelsen af Telegraphlinier til alle truede Punkter i Staten, over hvilke Linier Gouverneuren skulde have uindskrænket Myndighed i Tilfælde af Krig eller mulige Angreb. — Den 24de trak Sydcarolinas samtlige Delegerede sig tilbage fra Congressen. Fort Moultrie, Pickney-Castellet, Toldboden, Posthuset og Arsenalet i Charleston ere blevne besatte med Sydcarolinas Tropper.

Fra New York meldes under 12te Januar: Missisippi, Alabama og Florida ere udtraadte af Unionen. Ogsaa Virginiens Udtrædelse er forestaaende.

I St. Lawrence Floden har fornylig en Orkan raset, hvorved fem Bygninger blæste ned og dreve bort med Strømmen, to Skonnerter kastedes langt op paa det Tørre og en Mængde Træer straktes til Jorden.

Om Hungersnøden i Kansas skriver New York Tribune: „Tusinder af Kansas' Indbyggere ere nær ved at sulte ihjel og maae i Sandhed omkomme af Mangel paa Føde og Klæder inden Marts Maaned, hvis de ikke faae Hjælp af Andre; thi formedelst den svære Tørke er deres Høst aldeles mislykket. Over 120 Sogne ere i den ynkeligste Forfatning, da mange Familier hverken have Føde, Klæder eller Penge."

The Scientific American indeholder følgende: „Der er nu flere Pletter paa Solen, end man har seet i mange Aar; nogle af dem ere synlige gjennem et tilrøget Glas for det blotte Øie. Flere Stjerner (nogle endog af stor Glands, som ifølge deres udmaalte Afstand, maae have været ligesaa store som vor Sol) ere aldeles forsvundne af Himmelbuen; og det Spørgsmaal er bleven fremsat blandt Astrono-

merne, om ikke Solens Lys og Varme gradviis formindskes. Da dette vilde bevirke hele Planterigets og Dyrerigets Ødelæggelse paa Jorden, er Spørgsmaalet af megen Interesse. Solens Lys og Varme er paa Grund af de mørke Pletter nu for Tiden formindsket omtrent een Procent.

Mr. W. H. Hooper har fremlagt en Ansøgning i Congressen fra Befolkningen i Utah om at dette Territorium maa blive optaget i Unionen som Stat.

Poesie.

Mel. Lad vor Bøn med Nattens Dromme.

Almagts Gud, vi for din Throne
Ydmygt bøie os mod Jord,
Medens Jubelsangens Tone
Stiger høit i mægtigt Chor.
Lad os trofast med hverandre
Haand i Haand hernede vandre
:,: Gjennem Mørkets dybe Nat :,:
Mod det Maal, Du os har sat.
Lad i Tid og Evigheden
Ingen spilde Himmelglæden,
:,: Hvorpaa vi en Forsmag nød, :,:
Da ved Daab vi Dig adlød
Som Prophetens Ord os bød.

Ei vi søge Gud alene,
Mens vi Lykken nyde fuldt,
Ei alene vi ham tjene,
Medens Venner smile huldt,
Ikke blot naar Storme tie,
Ville vi din Sag os vie;
:,: Men i Livets Kamp saa haard, :,:
Og naar Verden mod os staaer,
Ville vi din Gjerning fremme,
Aldrig Dig, vor Gud, forglemme.
:,: Os tildeel din Kraftens Aand, :,:
Knyt os fast i Pagtens Baand,
Hold os opreist ved din Haand.

T.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	129.	Præs. J. Buchanans Opfordring . .	138.
Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke (fortsat) . .	135.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	139.
Redaktionens Bemærkninger	137.	Blandinger	142.
		Poesie	144.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvejebringe og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van-Cott.

Trykt hos F. C. Bording.